

Τοῦ Ἀρχιμ. Βαρλαάμ Μετεωρίτου

Τὰ πάντα γύρω μου τὰ ἔχει σκεπάσει ἡ ὁμίχλη. Δὲ βλέπω νὰ βαδίσω, μὰ τὰ βήματά μου, ἄφωνα προ-χωροῦν...

καὶ μὲ ὁδηγοῦν στὸ γνωστό - ἄγνωστο ἡσυχαστικὸ τόπο.

Ἡ φθινοπωρινὴ διακόσμηση τῆς φύσης, ἀποπνέει μιὰ αἴσθηση ρομαντισμοῦ.

Ἡ ἀθάνατη φυσικὴ ὁμορφιά τοῦ ἐλληνικοῦ τοπίου, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸν πολυσχιδὴ καιρὸ, συνθέτουν μιὰ παράξενη ἀτμόσφαιρα, μιὰ ἀσυναγῶ νιστὴ ἐλκυστικὴ εἰκόνα, ποὺ κάνει τὸν κάθε ἄνθρωπο, ὅλο καὶ περισσότερο, νὰ ψάχνῃ τρόπους γιὰ νὰ ἀποβάλλῃ τὸ ἄγχος, νὰ βρῇ τὸν ἑαυτό του!!!

Ἡ ἡσυχία κυριαρχεῖ... ἡ γαλήνη σὲ καταβάλλει! Καὶ τὰ δυὸ μαζὶ σοῦ χαρίζουν κάτι πολυτιμότερο, σοῦ χαρίζουν τὴν ἡρεμία τῆς ψυχῆς.

Καὶ ὅμως, ἡ φύση κάνει τόσο θόρυβο, τόσο φασαρία, κάνει σαματὰ... ἐντούτοις, δὲν σὲ ταραίζει, δὲν σὲ κουράζει, δὲν σοῦ φέρνει τρικυμία ἐν κρανίῳ, καὶ ξέρετε γιατί; διότι ἡ φύση σέβεται τὸ Δημιουργό της... ἐπειδὴ ἡ φύση σέβεται τὸ δημιούργημά της, ἀφοῦ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα της, ἀπὸ τὸ χῶμα της, μᾶς ἔπλασε ὁ πλάστης Θεός: "καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, λαβὼν χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς".

Μέσα στὴν ἡσυχία, μπορεῖς νὰ ἀκούσης περισσότερα...

Μέσα ἀπὸ τὴν ἡσυχία, μπορεῖς νὰ μάθης περισσότερα...

Ζοῦμε, φίλοι μου, σὲ ἓναν κόσμον θορυβῶ δη!

Θορυβῶ δη ἀπὸ πολλὰς πλευρὰς καὶ ὅψεις, εἴτε ἀπὸ τὸν καταιγισμό τῶν διαφορῶν καὶ πλουσίων πληροφοριῶν, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ πολλὰ μέσα κοινωνικῆς δικτύωσης, εἴτε ἀπὸ τὴν ἡχορύπανση ὅποιασδήποτε μορφῆς: θόρυβο ἀπὸ τὰ μέσα μεταφορᾶς... ἐνοχλητικοὶ θόρυβοι τῶν γειτόνων... θόρυβοι στὴν ἐργασία, μὰ, κυρίως, θόρυβοι τῆς "μαγκιάς"!!!

Ἀφήνουμε τὴν ἡσυχία καὶ λατρεύουμε τὶς μεγάλες πόλεις, τὶς μοντέρνες ὑποδομές, τὶς ζωντανὲς συνοικίες...

Κυκλοφοροῦμε σὲ πολυσύχναστους δρόμους γεμάτους ἀπὸ πλεῖστα εἶδη καὶ λογίων λογίων ἀνθρώπων, παρακολουθοῦμε συναυλίες, συμμετέχουμε σὲ πάρτι, τὰ "δίνουμε ὅλα" στὸ γῆπεδο, πηγαίνουμε σὲ ἐκκωφαντικὲς ἐκδηλώσεις, ποὺ δύσκολα ἀκοῦμε τὸ διπλανό μας...

Στὸ σπίτι, ἡ ἔνταση τῆς τηλεόρασης, τῶν cd players καὶ τῶν ἠλεκτρονικῶν παιχνιδιῶν, δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀκούσουμε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας...

Ὁ θόρυβος, φίλοι μου, μᾶς ἐκδικεῖται... μᾶς ἐκδικεῖται ἀργά, ἀλλὰ σταθερά!

Ἡ ἡσυχία, ὅμως, εἶναι εὐφροσύνη τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδιᾶς!

Ἐὰν ἐπιλέξουμε νὰ ζήσουμε τὴ ζωὴ μας μὲ λιγότερο ὄγκο πληροφοριῶν καὶ λιγότερο θόρυβο, ἐπωφελοῦμαστε, τόσο ἐμεῖς ὅσο καὶ οἱ γύρω μας!

Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται, εἶναι σεβασμός, ἀληθινὸς σεβασμός, γιατί χωρὶς αὐτὸν δὲν ὑπάρχει ἀνθρωπιά!

Χρειάζεται σεβασμὸ στὸ συνάνθρωπο, ὁ ὁποῖος εἶναι σύμμαχος στὶς καθημερινὲς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς, ποὺ ὀλοένα καὶ πληθαίνουν!

Χρειάζεται σεβασμὸ στὸ φυσικὸ περιβάλλον!

Ὁ Δρ. Γουαίην Ντύερ γράφει: «Σέβομαι σημαίνει, ὅτι θεωρῶ πὼς ἀξίζει νὰ ἐκτιμῶ κάποιον, καὶ ἐπίσης ἀπέχω ἀπὸ τοῦ νὰ παρεμβαίνω, ὅπως ὅταν σέβομαι τὴν ἀνάγκη κάποιου γιὰ ἀπομόνωση ἢ ἡσυχία. Ἀπ' αὐτὸ θὰ πρέπη νὰ γίνεται σαφές πὼς ἡ ἀνάγκη γιὰ αὐτοσεβασμὸ καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ σέβεται τοὺς ἄλλους γύρω σου (τουλάχιστον αὐτοὺς ποὺ σὲ σέβονται) εἶναι θεμελιακὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιατί ἂν δὲν σέβεται τὸν ἑαυτὸ σου, αὐτόματα τὸν θεωρεῖς ἀνάξιο ἐκτίμησης ἢ ἀνυπόληπτο, καὶ στὴν οὐσία ζητᾶς εὐτελεῖ μεταχείριση ἀπὸ τοὺς ἄλλους».

Τὸ νὰ σεβόμαστε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τοὺς ἄλλους, μᾶς βοηθᾷ νὰ ζήσουμε μιὰ ζωὴ μὲ νόημα...

Σέβομαι τὸν ἑαυτὸ μου, σημαίνει πὼς ἐκτιμῶ τὸν ἑαυτὸ μου ἐπειδὴ θεωρῶ ὅτι ἀξίζω. Αὐτὸς ὁ τρόπος σκέψης ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ψυχικὴ ὑγεία καὶ ἀποτελεῖ τὴ βάση τῆς αὐτοπειθαρχίας.

Σέβομαι τὸν ἄλλο, σημαίνει πὼς ἐκτιμῶ τὸν ἄλλο ἐπειδὴ θεωρῶ ὅτι ἀξίζει. Ἡ ἀνικανότητα νὰ ἀντιληφθῇ κάποιος τὴν ἀξία τῆς ἰδιαιτερότητας τοῦ ἄλλου, στὴν ἀκραία τῆς διάστασης, ὀνομάζεται ναρκισσισμός. Ὡστόσο, ἡ βάση τοῦ Σεβασμοῦ βρίσκεται στὸν Αὐτοσεβασμὸ. Ἄν κάποιος ἔχη μάθη πραγματικὰ νὰ σέβεται τὸν ἑαυτὸ του, ἔχει συνήθως τὴν ἰκανότητα νὰ σέβεται καὶ τοὺς ἄλλους.

Σέβομαι τὸν ἑαυτὸ μου σημαίνει ἀγαπῶ καὶ ἐκτιμῶ τὸν ἑαυτὸ μου. Σημαίνει ἔχω αὐτοεκτίμηση ποὺ μὲ βοηθᾷ νὰ ἰσορροπῶ στὴ ζωὴ.

Σέβομαι τὸν ἄλλο σημαίνει ἀγαπῶ καὶ ἐκτιμῶ τὸν ἄλλο. Σημαίνει ὅτι ἔχω τὸ θεῖο δῶρο τῆς συναίσθησης. Σημαίνει καλὴ ἐπικοινωνία καὶ ψυχικὴ ὑγεία.

Σεβασμός, ἐπίσης, πρέπει νὰ εἶναι καὶ πρὸς τὶς ἀξίες, τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ βιώ νουμε... νὰ ἐμπνεόμαστε ἀπὸ σεβασμὸ γιὰ τὴν ἱστορία μας, τοὺς ἥρωές μας, τοὺς προγόνους μας, τὸν πολιτισμὸ μας...

Κοινωνία ποὺ περιφρονεῖ τὸ χθές καὶ ἀποκόπτεται ἀπ' αὐτό, ὁδηγεῖται στὸ χάος!!! Ζοῦμε, φίλοι μου, σὲ μιὰ παράλογη ἐποχὴ, ὅπου τὸ καλὸ ἔγινε κακὸ, τὸ τρελὸ ἔγινε ὀρθό, τὸ ἄσχημο ἔγινε ὠραῖο καὶ τὸ παράλογο ἔγινε λογικὸ. Τί παραφροσύνῃ εἶναι αὕτη;...

Φαίνεται πὼς ζοῦμε στὴν ἐποχὴ τῶν ἡλιθίων... τῶν ἀπόψεων καὶ τῶν δοξασιῶν!!! «Βλέπω ὅτι ὁ homo insipiens (ὁ ἄνθρωπος βλαῦκας), εἶναι ὁ κραταιός, γράφει ὁ Δημήτρης Λιαντίνης, ἐνῶ ὁ homo sapiens (ὁ ἄνθρωπος σοφός), εἶναι ὁ ἀνίσχυρος. Καὶ ὅτι, ὁ πρῶτος ὁδηγεῖ τὸ δεύτερο σὲ ὁμαδικὸ θάνατο τάφου. Καὶ πάνω στὴν ταφόπλακα διαβάζουμε κιόλας τὸ ἐπίγραμμα τῆς βλακειᾶς, ποὺ σκάλισε ὁ γοερὸς ποιητής:

"Δῶ μιὰ φορὰ ἦταν ἄνθρωπος,
κι ἐκεῖ 'τᾶν ἓνας τόπος".»

Ζοῦμε στὴν ἐποχὴ τῆς ἀσέβειας, τῆς ἀγένειας καὶ τῆς "ἀλλεργίας" τῶν νέων πρὸς τοὺς γονεῖς.

Άκοῦμε τὸν πιτσιρίκο νὰ φωνάζει Κώ στα τὸν μπαμπά, Μαρία τὴ μαμὰ καί, ὅλους τοὺς θείους καὶ τὶς θεῖες μὲ τὰ μικρά τοὺς ὀνόματα!!!

Συνήθως χαμογελοῦμε συγκαταβατικά!!!

Εἴμαστε ἔνοχοι, διότι ἐκείνη τὴν ὥρα γκρεμίζουμε καὶ γκρεμίζουμε ἀνεπανόρθωτα...!!!

Τὸ παιδί, μπαίνοντας στὸν κόσμος, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ στηρίγματα. Καὶ δὲν θὰ στηριχθῇ στὸν Κώ στα καὶ στὴ Μαρία, ἀλλὰ στὸν Πατέρα καὶ στὴν Μητέρα. Πατέρα καὶ Μητέρα δύο ἀνθρώπους θὰ ὀνομάσῃ σὲ ὅλη τοῦ τὴ ζωὴ. Καὶ ἡ ἀνάμνησή τοὺς θὰ τὸ συνοδεύῃ μέχρι τοῦ τάφου...!!!

Βάσει ποιᾶς παιδαγωγικῆς ἀρχῆς, καταργοῦμε αὐτὸ τὸ ὄνομα ποὺ ἔχει τόσο ὕμνηθεῖ καὶ ἔχει γίνεῖ σύμβολο στοὺς αἰῶνες...;;;

Τὸ παιδί ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀσφάλεια καὶ σιγουριά. Καὶ αὐτὴ τὴν ἀσφάλεια τοῦ τὴν δημιουργοῦν καὶ τὰ «ὄχι» καὶ τὰ «ἀπαγορεύεται», ἀπὸ τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα, ὄχι ἀπὸ τὸν σύντροφο. Συντρόφους, συμμαθητὲς καὶ φίλους ἔχει καὶ θὰ ἔχῃ πολλοὺς. Ὁ Πατέρας καὶ ἡ Μητέρα, εἶναι μοναδικοὶ καὶ ἀνεπανάληπτοι.

Φίλοι μου, ἀφήσαμε τὴν ἀπλὴ ζωὴ στὴ φύση καὶ τῆς ἡσυχίας καὶ ζοῦμε στὶς μεγαλουπόλεις, φυλακισμένοι καὶ ἐγλωβισμένοι στὸν ἑαυτὸ μας.

Ἡ ἐποχὴ μας περιφρόνησε τὸ Θεὸ καὶ πρόδωσε τὴν Ἀγάπη. Χωρὶς Θεὸ καὶ ἀγάπη, χάθηκαν οἱ ἠθικὲς ἀρχές, χάθηκε καὶ ὁ σεβασμὸς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Πῆρε τὸν τίτλο τοῦ "ἐλευθέρου" αὐτὸς ποὺ τὶς καταπατοῦσε. Καὶ τὸ τίμημα αὐτῆς τῆς ἐλευθέριας: τὸ "κενὸ". Τὸ τρομερὸ κενὸ ποῦ δημιούργησε στὴν ψυχὴ.

Ἀποτέλεσμα: ὠϊμέ!!! οἱ πολλὲς αὐτοκτονίες νέων ἀνθρώπων.

Φίλοι μου, εἶναι ἀδήριτη ἡ ἀνάγκη σήμερα νὰ ἀγαπήσουμε τὴν ἡσυχίαν. Ἀδήριτες οἱ περιστάσεις μᾶς ἐπιβάλλουν νὰ ἀλλάξουμε πορεία πλεύσης καὶ νὰ βροῦμε ἄλλες πιὸ πνευματικὲς ἀσχολίες, ἀσχολίες ποὺ μᾶς εὐχαριστοῦν ψυχικά!

Εἶναι καθῆκον μας νὰ ἐμπνεύσουμε στὰ παιδιά μας τὸ σεβασμό...

Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῶν καιρῶν μας νὰ τὰ μάθουμε νὰ σέβονται τὸν ἑαυτὸ τοὺς, τοὺς γονεῖς τοὺς, ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἂν θέλουν νὰ ἐμπνέουν τὸ σεβασμὸ καὶ τὰ ἴδια στοὺς ἄλλους.